

DE VELL NINGÚ VOL SOFRIR, PERÒ TOTS VOLEM ENVELLIR...

Aquesta és una manera de diure que no té menester de tantes explicacions. En altres paraules vol diure tenir la pretensió, més o manco justa, de passar la vellesa en santa pau i bona salut, i és lo que tot mos augurem. Un auguri més que natural també si difícilment realitzable.

Si és ver, doncs, que aquesta manera de diure no té menester de massa explicacions, és ver també que tants són los aspecte que en qualqui manera tenen relació amb ella i que mos tenen de fer reflectir i que no són de poc compte.

Avui, sense dubte, la qualitat de la vida és assai millor que en passat, gràcies a la tecnologia, la ciència, les medecines i fins l'alimentació que ajuden a superar tantes dificultats.

Pensem, per exemple, que fins a un passat a bastança recent, a l'edat de cinquanta anys se con-

sideraven ja vells i, segons el treball que havien fet com lo campanyol o el mariner, los hòmens eren plegat i cuits del sol i de la marina.

Numeroses també les malalties típiques de la vellesa, sovint cròniques també si avui amb les medecines les podem alleugerir, i que en passat se indicaven amb l'expressió genèrica que u era "rebambit".

Però el fenomen social i humà més problemàtic lligat al món dels vells és que quant no tenen més arrés de donar, donen enfado i són de empatx i per això no veiem l'hora de ne'ls desbarrassar. Així assistim freqüentment a la pena de vells descarregats de fill en fill, considerats un pes, humiliats amb la indiferència i deixats en solitud, i amb l'única culpa de ésser vells i malalts.

Les excuses i les justificacions que cerquem i diem de trobar

són tantes. La veritat és que tantes voltes los vells no són tractats amb els respecte que mereixen.

Vito Loy

BENEHITA LA VELLESA

*Passen los anys
de la vida nostra,
descallats com gotes de rosada,
al calor del sol de cada dia.
Han obert un solc de records,
han gitat llavors d'altres vides,
fulles mortes, fulles fresques,
banyades de guteres de suor.
Han deixat a la vora del camí
qualqui fulla encara tendre,
botons de clavells,
que s'obrin al calor del primer sol.
Benehita serà la tua vellesa,
si en les tues camineres
creisciran encara les rosetes.*

Pasqual Scanu